

NEW YORK TIMES SIKERSOROZAT

MICHAEL VEY

3. AZ AMPÈRE CSATÁJA

RICHARD PAUL EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

RICHARD PAUL EVANS

M⚡CHAEŁ VEY

3. AZ AMPÈRE CSATÁJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Abigailnek
Gyógyírt és örömet hoztál sokak szívébe,
különösen az enyémbé

Ez a könyv teljes egészében a képzelet szüleménye. Bármilyen hivatkozás történelmi személyekre, eseményekre vagy helyszínekre kitalált alapokon nyugszik. Egyéb nevek, szereplők, helyek és események csak a szerző képzeletének szüleményei, és bármilyen egyezés valóságos eseményekkel, helyszínekkel és élő vagy halott személyekkel kizárólag a véletlen műve.

PROLÓGUS AZ AMPÈRE

NÁPOLY MELLETT 100 KILOMÉTERNYIRE NYUGATRA
A TIRRÉN-TENGEREN.
AZ ELGEN *AMPÈRE* NEVŰ SZUPERJACHTJÁNAK FEDÉLZETÉN.

– VALÓBAN OLYAN SÚLYOS A HELYZET, amint az első híradásokból hallottuk? – kérdezte Schema elnök. Még a szokásosnál is mélyebben és rekedtebben szólt a hangja a hörghurut miatt, amellyel éppen viaskodott. A tengeren való életnek is megvolt a maga hátulütője.

– Még annál is súlyosabb, elnök úr. Aperui Elektrostár erőmű arénája katasztrofális módon teljesen leolvadt. Az ország több mint hetven százaléka elektromos áram nélkül maradt. A perui kormány országos szükségállapotot hirdetett, és mérnököket mozgósítanak, hogy újra üzembe helyezték a régi, szénrel és olajjal működő

erőműveket. Hónapokba telhet, mire sikerül helyreállítaniuk az ország áramellátását.

Schema elnök fojtottan köhögött.

– A sajtó minden bizonnal örömmünnepet ül a romok fölött.

– Valóban így áll a dolog. Az összes jelentősebb tévéhálózat hírül adta a történeteket. A *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today*, *Beijing News*, *International Herald* és a *London Times* címlapon hozta le a perui tragédiát. Sajnos a média híradásai nem maradtak hatástalanok. Tajvan és Zimbabwe kormánya rendkívüli ülést hívott össze az erőműveink kiiktatásának lehetőségéről. További három országban pedig felfüggesztették az Elektrostar létesítmények építését. Brazília teljes mértékben megszakította velünk a kapcsolatot.

Schema megtörölgette lázasan verejtékező homlokát egy zsebkendővel.

– Kész katasztrófa! A patkányokat legalább sikerült megfékezni?

– Az EP-kitörést csak azért tudtuk megakadályozni, mert mind az utolsó szálig elhullottak. Másfél milliónál is több patkány pusztult el az aréna leolvadásakor.

Az elnökön újabb köhögésroham vett erőt.

– Kiderítettük már a katasztrófa pontos okát?

– Az üzemet egy terrorista csoport támadta meg.

– Terroristák? Talán a *Fényes Ösvény* hívei?

– Nem. Egy Elektroklán nevezetű csoport felelős a támadásért.

– Michael Vey! – mordult fel Schema. – Hiszen még kölyök!

– Akkor egy egészen rendkívüli kölyök.

– De hát a *saját* teremtményünk! – dühöngött Schema.

– Éppen úgy jártunk, mint Frankenstein, a szörnyeteg

a teremtmője ellen fordult. Szóval ez volt Vey terve... elpusztítani az erőműünket és gáncsot vetni a világ meghódítását célzó törekvéseinknek?

– Nem. Forrásaink szerint Mr. Vey édesanyját a perui létesítményben tartották fogva. Egyedüli célja a kiszabadítása volt. Dr. Hatch fülön csípte a fiút, de akkor Vey terrorista társai megtámadták az erőművet, hogy kimenekítsék. Az erőmű így csupán járulékos kárnak tekinthető.

– Azt állítja, hogy több millió dollárt veszítettünk a fiú mentőakciójának mellékhatásaként?

– Pontosan, uram.

– Mrs. Vey valóban a létesítményben tartózkodott?

– Igen, uram.

– Ezek szerint Hatch a határozott utasítás ellenére sem engedte szabadon az asszonyt.

– Nagyon úgy tűnik.

Az elnök heves szitokáradatban tört ki, amit egy hasonlóképpen hosszas köhögésroham követett.

– Az egész Hatch műve! A gazember fellázadt ellenünk. Végrehajtott bármit is az utasításainkból? Útjára engedte a többi elektromos gyermeket?

– Erős kétségeink vannak.

– Hol volt Hatch, amikor a katasztrófa bekövetkezett?

– A létesítményben.

– És most hol van?

– Úton idefelé... az ön utasítása szerint.

– Mikorra várható az érkezése?

– Talán három órán belül.

– Riassza a biztonságiakat! Mondja meg nekik, hogy készítsék elő a zárkát! Hamarosan új foglyot vehetnek a gondjaikba.

– Igenis, uram.

– Vajon elektromos gyerekek is érkeznek Hatch kíséretében?

– Nem tudjuk, uram.

– Akkor derítsék ki! – kiáltotta Schema. – Semmiféle körülmények között nem engedhetik azokat a kölyköket a fedélzetre! Megértette?

– Tökéletesen, uram. Mit tegyünk, ha a doktorral együtt érkeznek?

– Küldjék el a helikoptert!

– Ha nem hajlandók továbbállni?

– Akkor szedjék le őket az égről!

– A fiatalokkal együtt?

– Igen, a fiatalokkal együtt! Talán elment az esze? Van fogalma róla, mire képesek azok a kölykök? Játszi könnyedséggel hatalmukba keríthetik a hajót. Semmi szín alatt nem léphetnek a fedélzetre!

– A doktorral is végezzünk?

– Gondolta, hogy életben hagyjuk? Hiszen *mindent* tud. Hatch semmiképpen nem hagyhatja el élve ezt a hajót!

ELSŐ RÉSZ

1. RÉMÁLOM

A NEVEM MICHAEL VEY. Múlt éjszaka szokatlanul furcsát álmodtam. Ismét otthon voltam, Idahóban, és a menő srácokkal üldögéltem egy asztalnál a Meridian Középiskola étkezdéjében. (Megjegyzem, jómagam nem tartozom a menő srácok körébe.) Barátnőm, Taylor (aki viszont nagyon is menő) a jobb oldalamon foglalt helyet, a hajrálányszerelésében. Legjobb haverom, Ostin pedig tőlem balra gubbasztott, sajtos pizzát és fokhagymás kenyeret tömött épp a szájába. Az asztal körül a többi helyet a szurkolólányok és a kosárlabdacsapat tagjai foglalták el. Ostinnal szokásunkhoz híven kilógtunk a sorból, úgy illettünk a népszerű bandába, mint csokis fánk a Fanatikus Fogyózók összejövetelére.

A kosárcsapat tagjai éppúgy tréfálkoztak velem, mint Maddie buliján. A *Kis Chuck Norris* nevet aggatták rám – röviden *Kis Norris* –, és egymást túlszárnyalva ontották a Kis Norris hőstetteit taglaló vicceket.

Drew, a csapat sztárhátvédje a következő poénnal állt elő:

– Kis Norris kemény legény, a sötétség fél *tőle*.

– Igen? – kontrázott Spencer. – Kis Norris nagyon is kemény, bár a Meridian előtti utcát régen Kis Norrisnak hívták, később megváltoztatták a nevét, mert *senki sem úszhatja meg élve, ha keresztezi Kis Norris útját*.

Mindenki jót nevetett, Ostin kivételével, aki értetlenül pislogott.

– Szerintem sohasem hívták Kis Norrisnak azt az utcát – vetette ellen.

– Hallgass! – csitítottam. – Csak vicc volt.

– Tényleg? – folytatta Drew. – A szörnyek minden este benéznek az ágyuk alá, mert félnek, hogy Kis Norris titokban rájuk ijeszt.

– Megvan, tudom már! – kiáltott fel Spencer. – Kis Norris olyan kemény, már tíz éve meghalt, csak a Vén Kaszás nem mer szólni neki.

Az asztal körül mindenki harsányan kacagott, amikor egy mély, dühös hang szólalt meg a hátam mögött:

– Ha Kis Norris valóban olyan kemény legény, miért bujkál a dzsungel mélyén?

Villámgyorsan megfordultam, és egyenesen dr. Hatch arcába néztem, aki mögöttem állt. Megbénított a rémület. Hirtelen mindenki eltűnt körülöttem, és csupán ketten maradtunk. Hatch egészen közel hajolt, éreztem bőrömön a leheletét, láttam a tekintetét sötét napszemüvegén át.

– Nyomodra bukkanok, Vey – suttogta fenyegetően.

– Amikor pedig a két kezem közé kaplak, kegyetlenül megkínozlak.

S akkor hirtelen felriadtam a dzsungel közepén.

2.

TIZENÖTÖS

PÁR PILLANATBA BELETÉLT, mire ráébredtem, hol is vagyok. Valamiféle amazóniai dzsungelben honos rovarszörny mászott keresztül éppen az arcomon, ám amikor megláttam, szélsébesen felültem, és kétségbeesett rémülettel lesöpörtem magamról. Valaki felnevetett. Egy fiatal, bennszülött lány térdelt mellettem a földön. Fakéregből készült ruhát viselt, és kezében egy különös tárgyat tartott, amely leginkább az álomcsapdákra hasonlított anyám szobájának falán. Egyszer csak észrevettem, hogy a lábfejemet sötét, száraz sárpakolással fedték, falevelekkel borították és jutazsineggel kötötték át. Meglepő módon a bokám már kicsit sem sajgott.

– Helló! – üdvözöltem a lányt.

Sötét szemét rám szegezte, az arcomat fürkészte.

– *Dzao an, hen keai.*

– Fogalmam sincs, mit mondtál – feleltem. – Egyetlen szót sem értek abból, amit beszéltek.

A lány elmosolyodott, azután letette kezéből az álomcsapdát, és kirohant a kunyhóból.

Most vajon mi következik? – gondoltam magamban. Kis ideig mozdulatlanul feküdtem, és azon töprengtem, mitévő legyek. Továbbra sem sejtettem, vajon a törzsnek miféle szándéka lehet velem. Felmerült bennem a gondolat, hogy talán meg kellene szöknöm. De hát hová is mehetnék? A sűrű dzsungel legalább annyi veszedelmet tartogat számomra, mint ez a hely, és csak még inkább eltévednék – már ha ez egyáltalán lehetséges.

Idegességemben türelmetlenül felültem, majd azzal kezdtem múlatni az időt, hogy egymás után hánytam a gömbvillámokat a kunyhó falára. Ismeritek a mondást, miszerint aki üvegházban lakik, ne dobálózzon kavics-csal? Azt is mondhatnánk, hogy aki nádkunyhóban ül, ne hajigáljon gömbvillámokat, mert a végén véletlenül lángra kap a fal. Ugyanis pontosan ez történt. A pólómmal fojtottam el a tüzet. Éppen csak sikerült eloltanom az utolsó lángot, és a pólómat visszahúzva hátradőltem a helyemre, amikor a törzsfőnök belépett az ajtón, oldalán két harcossal. Még mindig sűrű füst gomolygott a kunyhóban, a főnök gyors pillantást vetett a falon sötétlő égésnyomokra, majd felém fordult. A harcosok szokásukhoz híven ádáz arckifejezéssel bámultak rám, mintha legszívesebben felnyársalnának a lándzsájukkal, hogy azután jóízűen megehessenek.

– Szép jó napot, Michael Vey! – üdvözölt a főnök.

– Ó, helló! – dadogtam. Nem igazán tudtam, hogyan illene beszélnem egy törzs főnökével. Szemem ideges rángatózásba kezdett. Továbbra sem tudtam, honnan tudja ez a fickó a nevemet. Már maga a tény, hogy angolul szólt hozzám, kis híján halálra rémített.

– Hogy van a lábad? – érdeklődött.

– Már nem fáj olyan szörnyen.

– Állj fel! – mondta.

Óvatosan talpra álltam. A bokám még mindig sajgott egy kicsit, de korántsem fájt annyira, mint az előző napon.

– Sokkal jobb – állapítottam meg.

A törzsfőnök elégedetten bólintott.

– A dzsungel orvossága gyorsan hat. Ma estére teljesen meggyógyulsz.

Fogalmam sincs, miféle gyógyszerekkel kezelték a sérülésemet, vagy egyáltalán mikor is kötötték be a bokámat – átaludtam ugyanis az egész tortúrát –, de bármit is csináltak, valóságos csodának számított.

– Köszönöm! – hálálkodtam.

A főnök közelebb lépett hozzám.

– Hogy aludtál?

– Furcsát álmodtam.

Szavaim hallatán aggodalom suhant át az arcán.

– Mit láttál álmodban? – kérdezte.

– Egy bizonyos dr. Hatch nevű fickóról álmodtam. Azt ígérte, hogy megtalál, bárhol is legyek.

– Akkor úgy is lesz – felelte a főnök a homlokát ráncolva.

Jéghideg rémület járta át a szívemet. Hatch már kétszer rám talált, és mindkét alkalommal kis híján ott hagytam a fogamat. Remélni sem mertem, hogy harmadszor is megmenekülhetek a halál torkából.

– Csupán rémálom volt – válaszoltam.

A törzsfőnök komor tekintetet vetett rám.

– *Wo syiwang jeiyang* – mondta. Azután angolul folytatta: – Reménykedni mindig lehet.

– Tudja, hol vannak most a barátaim? – kérdeztem.

– Az asszony a két fiúval már a dzsungel mélyén jár. Biztonságban vannak.

– És a többiek? Akik hozzám hasonlók?

– Ők még nincsenek biztonságban. A perui hadsereg vadászik rájuk... ahogyan rád is vadásznak. Hamarosan el kell hagynod a dzsungelt!

– Miért üldöz minket a perui hadsereg?

– Nem ismerem a szándékaikat. – Pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Gyere! Szeretném, ha találkoznál valakivel.

– Kivel?

– Mindjárt meglátod. – Azzal a főnök sarkon fordult, és kísértált a kunyhóból. A harcosok mellém léptek, és közrefogtak.

– *Janchi lai!* – kiáltott rám az egyik.

Követtem őket kifelé az ajtón. Körülbelül húsz lépést tehettünk a tisztás széle felé, ahol egy kis kunyhó állt magányosan, távol a többitől. Megálltunk az ajtaja előtt.

A törzsfőnök felém fordulva így szólt:

– Amikor innen elmész, valakit magaddal kell vinned!

– Újra a kunyhó felé fordult, és mindkét kezét a magasba emelte. – *Hung fa!* – kiáltotta. – *Gwo lai!*

A következő pillanatban egy fiatal lány lépett ki az ajtón. Láthatóan nagyjából velem egyidős lehetett... csinos, szeplős arcát sötétvörös haj keretezte. Kíváncsi pillantást vetett rám, azután kérdőn a főnökre szegezte a tekintetét, mint aki magyarázatot vár.

– Közétek tartozik – közölte a törzsfőnök.

– Amerikai? – kérdeztem.

A lány hirtelen közelebb lépett.

– A főnök úgy érti, hogy én is elektromos vagyok. Akárcsak te magad. Bizonyára Michael vagy.

– Honnan tudod? – Csodálkozva végigmértém.

– Az összes elektromos gyereket ismerem, azt a ketőt leszámítva, akiket az Elgennek még nem sikerült

felkutatnia. Mivel nem lány vagy, csakis Michael Vey lehetsz. – Udvariasan kezet nyújtott. – A nevem Tesla.

Amint a kezem a közelébe ért, elektromosság szikrázott fel az ujjaim között. Hátraleptem, nem akartam megrázní.

– Ne haragudj! – mentegetőztem. – Nem szándékosan teszem.

Tesla mélyen a szemembe nézett.

– Semmi baj. Nem árthatsz nekem.

– Biztos vagy benne? – Továbbra is szorosan magam mellett tartottam a kezem.

– Tökéletesen – válaszolta.

– Neked mi a különleges képességed?

– Találkoztál már másokkal is közülünk?

– Igen.

– Nichelle neve ismerősen cseng?

Riadtan visszahúzódtam a lánytól.

– Igen.

– Ne aggódj! Még csak nem is hasonlítok rá. Ami azt illeti, éppen Nichelle ellentéte vagyok.

– Úgy érted, nem vagy pszichopata szörnyszülött?

– A különleges képességemre céloztam – vigyorgott Tesla. – Nem szippantom el mások elektromos erejét, hanem inkább felerősítem. Tessék! Rázd meg a kezem! – Azzal ismét üdvözlésre nyújtotta a kezét. – Hajrá! Csak bátran.

Mozdulatlanul meregettem Teslára a szemem.

– Ugyan már! – biztatott. – Nem tudsz fájdalmat okozni nekem. Szavamat adom rá!

Vonakodva kinyújtottam felé a kezemet. Minél közelebb értem a testéhez, annál erősebben pattogtak ujjaim között a szikrák. Amikor a bőrünk végül egymáshoz ért, a kezem tiszta, kékesfehér színben izzott, akárcsak korábban a patkányok arénájában.

– Nagyon sok áram kering a testedben – állapította meg Tesla. – Kicsit... csiklandoz.

– Csiklandoz?

– Igen. Általában meg sem szoktam érezni. – Távolabb lépett tőlem, mire a testemben keringő áram patogó, szilaj feszültsége is elcsendesedett. – Hihetetlenül erős elektromosság lakozik benned. Sokkal erősebb, mint bármely másik Ragyogóban.

– Felerősítetted az elektromos erőmet?

– Igen. De nem is igazán próbálkoztam. Ha mindent bevetek, akár tízszeresére is megnövelhettem volna az elektromosságodat.

– Hasznos lehet egy ilyen képesség – jegyeztem meg.

– Dr. Hatch is úgy vélte.

A doktor neve hallatán hirtelen megdermedt a szívem.

– Talán Hatch csapatába tartozol?

– Többé már nem.

– Miért vagy most itt... a dzsungelben?

– Az amacarra törzs mentett meg. Egy föld alatt vezető csatornán keresztül igyekeztem kereket oldani az Elektrostar erőműből...

– A Hétvégi Expressz – vágtam a szavába.

– Hallottál már róla? – csodálkozott Tesla.

– Én is azon az úton jutottam ki.

– Akkor azt is tudod, hogy egyszerűen csak kipotytyant a dzsungel kellős közepén, egy csomó kígyó és mindenféle egyéb vadállat közé. Veszélyes kaland volt, egyedül kóborolni a dzsungel sűrűjében. Nem vagyok olyan, mint te. Nem rendelkezem saját elektromos erővel. Valószínűleg előbb-utóbb felfalt volna valami, ha az amacarra törzs nem talál rám.

– Miért jöttél eredetileg Peruba?

– Hatch arra használta a képességemet, hogy megnöveljem az erőmű energiatermelését. Tudod, hogyan működik az üzem?

– Elektromos patkányokkal...

Tesla bólintott.

– Több mint háromszorosára voltam képes megnövelni a patkányok által megtermelt elektromos áram mennyiségét. – Felszegte a fejét. – Akkor az arénáról is tudsz.

– Tönkretettem.

– Tessék?

– Vagyis a barátaim tették tönkre. Én csak segítettem. A lány tátott szájjal bámult rám.

– Miféle név az, hogy Tesla?

– Igazság szerint eredetileg Tessának hívtak. Hatch tette hozzá az „l” betűt, néhány hónappal az elrablásom után, Nikola Tesla, a nagy feltaláló, az elektromosság úttörője tiszteletére. Ez a fickó építette meg a Tesla-tekerceset.

– Mármint a tudományban? – kérdeztem.

Tesla bólintott.

– Hatch rendkívül szellemesnek tartotta a nevem megváltoztatását. A Tesla elnevezést kapta az Elgen egyik hajója is.

– Hajóik is vannak?

– Gyakorlatilag egy egész flottájuk.

– De miért?

– A tengeren laknak. Ha egy igazi országban tartózkodnának, minden bizonnyal rögvest börtönbe csuknák őket. Így hát teremtettek maguknak egy saját országot.

– Láttad már a hajóikat?

– Csak az *Ampère*-t és a *Voltát*. A *Volta* kutatóhajó, ott végzik a legtitkosabb kísérleteket. Nem olyan szép és

fényűző, mint az *Ampère*. Az *Ampère* fedélzetén laknak az Elgen-górék.

– Górék?

– Tudod, a főnökség. Hatch főnökei.

– Eszembe sem jutott, hogy esetleg van főnöke.

– Alighanem neki is csak ritkán jut eszébe – vigyorgott Tesla. – Biztosra veszem, hogy nem igazán kedvelik egymást. Hatch a komédiástanácsnak nevezi őket.

– Szerintem vissza kellene változtatnod a nevedet.

A Tessa sokkal szebb.

A lány egy pillanatig fontolóra vette a javaslatomat.

– Tetszik az ötlet. Ezzel nyilvánvalóvá tehetném a függetlenségemet. – Határozottan bólintott. – Mostantól hívj nyugodtan Tessának!

– Tessa – ismételtem. – Szóval, mióta is vagy itt?

– Több mint két éve tartózkodom Peruban. Három héttel az Elektrostar erőmű üzembe helyezése előtt érkeztem. De körülbelül hat hónapja rejtőzködöm a dzsungelben. Azt hiszem. Nehéz nyomon követni az idő múlását. Az amacarra törzs nem használ semmiféle naptárt.

– Hat hónapja itt rejtőzöl, és az Elgen még mindig nem bukkant a nyomodra?

– Utánam küldték az őreiket, de a törzsbeliek jól ismerik a dzsungelt. Megvédenek engem.

– Sajnálom, hogy tovább már nem védelmezhetünk – vetette közbe a törzsfőnök. Teljesen kiment a fejemből, hogy még mindig mellettünk áll. – Túlságosan sokan közelednek. A *Chullanchaqui* sötét varázsával nem tudunk szembeszállni.

Tessa kérdően fordult felém.

– Te tudod, mi folyik odakinn?

– Amikor megbénítottuk az erőművüket, az összes emberük kivonult az üldözésünkre. De most már a perui

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

hadsereg is minket keres. A főnök azt mondta, hogy hamarosan el kell hagynunk a falujukat.

A hír láthatóan felzaklatta Tessát, a szemébe könnyek szöktek.

– Akkor elmegyünk – jelentette ki a törzsfőnöknek. – Eddig is óriási kockázatot vállaltatok miattam.

A főnök szomorúan ráncolta a homlokát.

– Mély bánattal veszünk búcsút tőled. Most már közénk tartozol. Amacarra vagy, *Hung fa*. – Azzal sarkon fordult, és távozott.

Megvártam, amíg Tessa egy kicsit összeszedi magát, azután megkérdeztem:

– Mi az a *Chullanchaqui*?

– A bennszülöttek úgy hiszik, hogy a *Chullanchaqui* egy démon, aki az amazóniai dzsungelben lakozik. Barátként bukkan fel, és a dzsungel mélyére csalja az embereket, ahonnan többé sohasem térnek vissza. A törzsfőnök szerint Hatch a *Chullanchaqui*.

– Igaza van – helyeseltem.

Tessa lassan bólintott.

– Rengeteg kérdés kavarog a fejemben. Bemenjünk esetleg a kunyhómba, hogy nyugodtabban beszélgethessünk?

– Persze – vágtam rá. Beléptem Tessa után az ajtón. Sokkal kellemesebb volt a kunyhója, mint amelyikben én aludtam. A falakat élénkvrös és zöld papagájtollak díszítették, és a padlót teljesen beborította egy levelekből szőtt, vastag szőnyeg. Törökülésben telepedtünk le egymással szemben, én háttal az ajtónak.

– Csinos kis lak – állapítottam meg.

– Különösen nádkunyhó léte a dzsungelben – vigyorzott Tessa. Pillantása sárpakolásba burkolt bokámra tévedt. – Mi történt a lábaddal?